Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	4Co/35/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1109201585
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2018:1109201585.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: Q. C.C., A. C. XXX, Š., zast. advokátom JUDr. Petrom Vačokom, Vazovova 9/A, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie 6.762 eur titulom straty na zárobku, o zaplatenie nemajetkovej ujmy 82.984,80 eur titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe a o zaplatenie nemajetkovej ujmy 82.984,80 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. augusta 2016, č.k. 21C 30/2009-183, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 224,84 eur a v časti, ktorou bola žaloba vo zvyšku nároku na náhradu straty na zárobku zamietnutá, p o t v r d z u j e.

V časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 814,65 eur napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie mení a žalobu v tejto časti z a m i e t a.

Vo všetkých ostatných výrokoch o veci samej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného konania.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 1.039,49 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu o náhradu straty na zárobku zamietol (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe sumu 5.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe zamietol (výrok II.). Zamietol aj žalobu žalobcu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy 82.984,80 eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci (výrok III.) a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa pôvodne domáhal zaplatenia náhrady škody 7.673,14 eur a náhrady nemajetkovej ujmy 165.969,59 eur, odôvodňujúc svoju žalobu tým, že dňa 01.07.2003 bolo voči nemu a ďalším vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spolupáchateľstvom a zneužívania právomoci verejného činiteľa na skutkovom základe uvedenom v uznesení vyšetrovateľa a Okresný súd v Nitre rozhodol dňa 05.07.2003 o jeho vzatí

do väzby, keď dospel k záveru, že ponechaním obvinených na slobode by títo mohli vplývať na doposiaľ nevypočutých obvinených, prípadne na osoby podozrivé a doposiaľ neobvinené, ako aj na svedkov, a tak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Z väzby bol prepustený dňa 26.09.2003 a jeho trestné stíhanie bolo zastavené uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 18.01.2008, pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení. Žalobca tvrdil, že trestné stíhanie ho ovplyvnilo v osobnom aj v profesijnom živote, keď v súvislosti s ním bol personálnym rozkazom Ministra vnútra SR zo dňa 08.08.2003 prepustený zo služobného pomeru. Uviedol, že on aj jeho rodina a jeho okolie trestné stíhanie veľmi ťažko znášali, pretože žili na dedine, kde každý každého pozná a ako aj vzhľadom na skutočnosť, že bol dlhé roky príslušníkom Policajného zboru SR. Veľa známych sa s ním prestalo stýkať. Zažil najväčšiu traumu vo väzbe, keď bol odlúčený od svojej rodiny, nemohol realizovať svoje základné práva. Podľa jeho názoru nezákonným stíhaním a jeho dôsledkami mu bola spôsobená škoda pozostávajúca zo straty na zárobku za obdobie od augusta 2003 do augusta 2004 vo výške 6.762,23 eur a titulom zaplatených trov obhajoby vo výške 910,91 eur. Domáhal sa tiež zaplatenia nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 165.969,59 eur. Žalovaný žalobou uplatnený nárok neuznal poukazujúc na to, že žalobca nedisponuje rozhodnutím, ktoré by bolo pre nezákonnosť zrušené, čo je predpokladom pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Obvinenie bolo žalobcovi vznesené v súlade s právnymi predpismi, rovnako aj väzba bola vykonaná zákonným spôsobom. Uviedol tiež, že škoda žalobcovi vznikla v súvislosti s vydaním personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR, za vydanie ktorého on nezodpovedá. Zdôraznil, že v tomto prípade ide o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého nie je možné žalobcovi priznať nemajetkovú ujmu.

3. Konštatoval, že vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 21C 30/2009-106 zo dňa 31.05.2011, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 11.249,89 eur a trovy konania v sume 1.993,06 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Na odvolanie oboch strán sporu Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 4Co 388/2011-131 zo dňa 29.10.2014 predmetný rozsudok potvrdil v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 910,91 eur titulom náhrady nákladov vynaložených na obhajobu v trestnom konaní, a vo zvyšnej vyhovujúcej ako i v zamietajúcej časti a aj v časti trov konania ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd považoval za nesporné, že dňa 01.07.2003 bolo žalobcovi uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre - ČVS: K.-XX/OVVK-XXXX-B. vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa ust. § 160a ods. 1 a 2, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák.. Dňa 05.07.2003 rozhodol Okresný súd Nitra o vzatí žalobcu (a aj ďalších spoluobvinených) do väzby, od 02.07.2003 uznesením sp. zn. 2Tpr 68/03 podľa ust. § 67 ods. 1 písm. b) Tr. por. pre obavu, že obvinený ako jeden zo spolupáchateľov trestnej veci za stavu, že všetci spáchanie skutkov popierajú, by mohol vplývať na doposiaľ nevypočutých obvinených, osoby doposiaľ neobvinené, ako aj na svedkov, a tak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Z väzby bol žalobca prepustený na slobodu, dňa 26.09.2003, po podaní sťažnosti, na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Tpo 38/03 zo dňa 25.09.2003, ktorý nezistil žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala väzbu žalobcu. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uznesením č. k. VII Gv 117/04-114 zo dňa 18.01.2008 zastavil trestné stíhanie voči žalobcovi a aj iným obvineným podľa ust. § 215 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení. Súd prvej inštancie následne citoval celé odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

4. Uviedol, že po zrušení časti rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca naďalej domáhal náhrady škody v sume 6.762,23 eur titulom straty na zárobku za obdobie od augusta roku 2003 do augusta 2004, teda do času, kedy sa zamestnal. Od uplatneného nároku žalobca odpočítal výsluhový dôchodok a za júl roku 2003 si nárok neuplatnil, nakoľko mu bol vyplatený služobný plat. V súvislosti s nárokom na priznanie nemajetkovej ujmy žalobca na výzvu súdu v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu upravil petit žaloby tak, že si uplatnil nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v sume 82.984,80 eur titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe a nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v sume 82.984,80 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré v trestnom konaní nepostupovali rýchlo a účinne, a v dôsledku takého postupu vznikli v trestnom konaní neodôvodnené prieťahy. Konštatoval, že zmenu časti petitu žaloby pripustil uznesením, vyhláseným na pojednávaní dňa 17.02.2016. Doplnil dokazovanie opätovným oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v pripojenom vyšetrovacom spise Krajského riaditeľstva PZ, úradu justičnej a kriminálnej polície v Nitre - ČVS: K.-XX/OVVK-XXXX-B., Krajského úradu justičnej polície PZ Nitra - Č.: K.-XX/OVVK-XXXX-B., uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ Nitra - ČVS: K.-XX/OVVK-XXXX-B. zo

dňa 01.07.2003, uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 18.01.2008 - č. VII Gv 117/04-114, uznesením Okresného súdu v Nitre zo dňa 05.07.2003 - sp. zn. 2Tpr 68/3, uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.09.2003 - sp. zn. 7Tpo 38/03, personálnym rozkazom Ministra vnútra SR zo dňa 08.08.2003, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 05.09.2008, mzdovým listom žalobcu, opätovným výsluchom žalobcu, a pri rozhodovaní vychádzal aj z výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie pred zrušením rozsudku - z obsahu svedeckej výpovede svedkyne J.. P. C. ako i z ostatného spisového materiálu. Mal za preukázaný skutkový stav uvedený v odôvodneniach oboch predchádzajúcich rozhodnutí.

5. Poukázal na to, že z výpovede žalobcu bol súdom prvej inštancie, pred vyhlásením rozsudku (neskôr zrušeného), zistený nižšie uvedený skutkový stav, ktorý nebol po zrušení rozsudku spochybnený. Žalobca sa začiatkom leta 2003 zúčastnil seminára v Š. spolu so svojimi 26 kolegami. Počas seminára vošli do miestnosti policajti a povedali, že všetci sú zatknutí. Žalobca bol prevezený osobným autom do cely predbežného zadržania do Bratislavy. Zatýkanie bolo hrozné, nemohol nikomu z blízkych zatelefonovať, nemohol nikomu odovzdať kľúče od auta stojaceho pred budovou, kde sa školenie uskutočnilo. Pri zatýkaní boli prítomní novinári z N. Č., celú akciu fotografovali. Z Bratislavy bol prevezený do N., kde súd rozhodol o jeho vzatí do väzby. Žalobca bol vo väzbe v R.. V cele predbežného zadržania a vo väzbe žalobca prežíval hrozné chvíle. V cele predbežného zadržania ho nechali v uniforme, jeho okolie vedelo, že je policajt. Všetci, ktorí sa ocitnú vo väzbe, policajtov neznášajú a jemu hneď dali na vedomie, že sa voči nemu budú správať ako oni uznajú za vhodné. Vo väzbe sa zakrátko ostatní väzni dozvedeli, že žalobca je policajtom a tak sa k nemu aj správali. Celý mesiac nespal, cez okienko cely počúval narážky takého charakteru, že "kedy ho už konečne podrežete, nič iné si nezaslúži". Bál sa zaspať, aby mu naozaj niekto neublížil, pričom bol v cele vo väzbe s človekom, ktorý si už odsedel trest za vraždu a vo väzbe bol znova pre podozrenie z vraždy, takže obavy žalobcu o jeho život boli dôvodné. Za prvých 10 dní vo väzbe schudol 16 kg, bol v hroznom strese, bál sa o existenciu svojej rodiny, nevedel, či väzbu prežije. Nebol schopný jesť väzenskú stravu, jedol len to, čo mu poslali z domu alebo si kúpil v bufete. Vo väzbe strávil svoje 30. narodeniny, rozmýšľal nad tým, prečo je vo väzbe, keď nikdy nič zlé nikomu neurobil. Od malička chcel byť policajtom, ako dieťa zbieral rôzne veci, ktoré súviseli s výkonom práce policajta, mal uniformu, odznaky a mnohé iné veci tvoriace múzeum policajného života. Počas mladosti sa pripravoval na prácu policajta. Po skončení základnej školy absolvoval strednú policajnú školu. Keď sa stal policajtom, vždy svoju prácu vykonával svedomito a poctivo, zúčastňoval sa odborných seminárov, zvyšoval si vzdelanie, na každej porade bol hodnotený ako jeden z troch najlepších policajtov. Na obdobie strávené vo väzbe nevie zabudnúť a nevie sa s touto udalosťou vyrovnať. Po návrate z väzby ostali s rodinou bez príjmu. Žalobca bol z práce prepustený na základe personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR zo dňa 08.08.2003, manželka bola v tom čase nezamestnaná, celá rodina musela žiť zo sumy 6.900,- Sk mesačne, pričom museli splácať hypotéku na dom. Keď chcel s rodinou prežiť, musel prijímať peniaze od svojich rodičov, čo bolo pre neho ponižujúce. Otec žalobcu bol dôchodcom a kvôli žalobcovi sa zamestnal, aby mu mohol finančne pomáhať. Celú situáciu veľmi zle znášala manželka žalobcu a aj jeho dve dcéry, hlavne staršia, ktorá v tom čase chodila do tretej triedy na základnej škole. Stávalo sa, že jej spolužiaci povedali, že má otca "basistu". Dcéra sa uzavrela do seba, jej vzťah k nemu sa zmenil a nie je schopná sa s ním otvorene porozprávať. Po návrate z väzby bral žalobca rôzne brigádnické práce, aby uživil svoju rodinu. Na brigádach, napríklad pri vykonávaní betonárskych prác si musel vypočuť ironické poznámky okoloidúcich alebo spolupracovníkov o tom, ako dopadol, čo robil dovtedy a čo robí teraz. Mestečko, v ktorom býva, má 8000 obyvateľov a jeho každý poznal. Po návrate z väzby ho prestali kamaráti volať na spoločné stretnutia, nikto nebol ochotný, až na malé výnimky, kamarátiť sa s človekom, ktorý bol vo väzbe. Celú situáciu zhoršovali rôzne články v novinách a reportáže z televízií, ktoré prinášali informácie o "skorumpovaných policajtoch". Trvalú prácu si našiel až v auguste 2004, zamestnala ho bývalá spolužiačka. Neskôr si našiel aj viacero zamestnaní, vždy sa však ocitne v situácii, keď mu niekto pripomenie jeho minulosť.

6. Z výsluchu svedkyne J.. P. C., manželky žalobcu, súd prvej inštancie zistil, že žalobcu vzali do väzby na začiatku leta, kedy sa deti tešili, že pôjdu s otcom na dovolenku. Svedkyňa obdobie väzby manžela znášala veľmi zle, nevedela vysvetliť deťom, kde je ich otec, pravdu im povedať nemohla, boli malé, pravdu by nepochopili. Počas väzby mohol mať manžel len dve návštevy, boli veľmi krátke, trvali len 30 minút, nestihli si nič povedať. Manžel vo väzbe veľmi schudol, v jednom z listov spomenul, že je na cele s vrahom a bojí sa o svoj život. V listoch písali hlavne o deťoch, manžel v nich vyjadroval obavy o budúcnosť, o to, ako budú žiť bez peňazí, keď musia splácať hypotéku. Po návrate z väzby sa zmenil. Do tejto doby bol veselým, spoločenským človekom, mal veľa kamarátov. Po návrate z väzby sa z neho stal

zádumčivý človek, svedkyňa ho často vidí, ako hľadí pred seba, nepočúva ju. Myslí často na to, čo sa stalo, nevie sa s touto udalosťou vyrovnať. Je častejšie nervózny, stratil priateľov, nikde nechodí, stále je doma. Okolie sa s ich rodinou nerozpráva, nezdravia ich, ľudia nechápu, aký je rozdiel medzi väzbou a výkonom trestu. Manželstvo svedkyne a navrhovateľa sa zmenilo, ich život do doby väzby bol šťastnejší.

7. Vec posúdil právne podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 2, § 27 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 1, § 2, § 3 ods. 1, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1, § 10, § 20 zák. č. 58/1969 Zb., čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj rozhodnutie o vzatí do väzby, od ktorých žalobca odvíja časť nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy za väzbu, boli vydané v trestnom konaní. Vyhodnotil, že pasívne vecne legitimovaným subjektom je Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Ustálil, že nároky z týchto dvoch nezákonných rozhodnutí treba s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánom štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Vysvetlil, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, existencia škody resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu v Nitre zo dňa 05.07.2003 a z väzby bol prepustený dňa 26.09.2003, po vydaní uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.09.2003, keď krajský súd v Nitre v odôvodnení konštatoval, že nebola preukázaná žiadna konkrétna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala obavu, že obvinený žalobca bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Poukázal na to, že ust. § 5 ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb. stanovuje, kedy žalobca nemá nárok na náhradu škody spôsobenej väzbou, pričom vo všetkých prípadoch, v ktorých sa preukáže, že nejde o prípad uvedený v § 5 ods. 2 zák. č. 58/1696 Zb., má žalobca nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. V súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadrenom v zrušujúcom uznesení vyhodnotil, že dôvody väzby, pre ktoré bol žalobca vzatý do väzby neexistovali, a žalobca preukázal, že skutočnosti uvedené v § 5 ods. 2 nenastali, preto mu náhrada škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe patrí.

8. Žalobe vyhovel v časti náhrady straty na zárobku len počas trvania väzby a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol, keď vyhodnotil, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu straty na zárobku v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o jeho vzatí do väzby, v súlade s § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., keďže vo väzbe bol v čase od 02.07.2003 do 26.09.2003, teda za účinnosti uvedeného zákona. Vysvetlil, že predpokladom pre priznanie nároku na náhrady škody - straty na zárobku je preukázanie všetkých troch predpokladov súčasne - vznik straty na zárobku, trvanie väzby resp. trestného stíhania, príčinnej súvislosti medzi väzbou resp. trestným stíhaním a stratou na zárobku. Vyjadril názor, že neexistencia zamestnania a následne príjmu žalobcu po tom, ako bol z väzby prepustený, nie je v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania, ale v príčinnej súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru, za čo žalovaný nezodpovedá. Vyhodnotil, že výška náhrady škody pozostávajúca zo straty na zárobku za uplatnené obdobie trvania väzby od augusta 2003 do 26.09.2003 predstavuje sumu 1.039,49 eur, ktorú žalobcovi priznal. Uviedol, že pri výpočte priemernej mesačnej mzdy vychádzal zo sumy 633,67 eur (19.090,- Sk). Čistá mzda predstavuje ušlý zisk, o ktorý sa nezväčšil majetok žalobcu, pretože počas trvania väzby nemohol pracovať a poberať za prácu mzdu. Žalobca bol vo väzbe od 02.07.2003 do 26.09.2003, ale stratu na zárobku si uplatnil len za obdobie od 01.08.2003 do 26.09.2003. Výpočet čistej mzdy za mesiace väzby stanovil za august 2003 sumou 19.090,- Sk, a za september 2003 sumou 19.090,- Sk : 30 x 26, teda 16.544,- Sk, čo spolu predstavuje 35.634,- Sk (1.182,85 eur). Od takto vypočítanej sumy odpočítal výsluhový dôchodok, ktorý bol žalobcovi priznaný za rozhodné obdobie do júla 2004 v sume 70 eur (2. 109,- Sk), od júla 2004 vo výške 71,76 eur (2.162,- Sk) mesačne. Žalobcovi potom priznal právo na zaplatenie straty na zárobku počas trvania väzby za uplatnené obdobie august a september 2003 v sume 1.018 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. V tejto súvislosti poukázal tiež na nález Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 296/2014-33 zo dňa 06.05.2015, z obsahu ktorého vyplýva, že nie je v príčinnej súvislosti prepustenie príslušníka Policajného zboru SR zo služobného pomeru a vznesením obvinenia v trestnej veci. Uviedol, že Ústavný súd vyslovil právny názor, že v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru SR zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka Policajného zboru SR môžu byť napriek tomu splnené. Dodal, že nárok na stratu na zárobku v súvislosti s

trestným stíhaním resp. spôsobený nezákonným rozhodnutím (v tomto prípade rozhodnutím o vznesení obvinenia, keď trestné stíhanie bolo následne zastavené) by bolo možné priznať podľa § 1 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. v prípade, ak by žalobca preukázal, že ho zamestnávatelia odmietli zamestnať z dôvodu, že je trestne stíhaný, avšak žalobca dôkaz o tom, že ho potencionálni zamestnávatelia odmietli zamestnať z dôvodu, že je trestne stíhaný, nepredložil. Konštatoval, že žalobca si prácu v auguste 2004 našiel, hoci bol stále trestne stíhaný. Vyhodnotil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že trestné stíhanie bolo dôvodom toho, že bol v dobe po prepustení z väzby do augusta roku 2004 nezamestnaným.

9. Žalovaného tiež zaviazal na zaplatenie 5.000 eur v prospech žalobcu titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe a vo zvyšku žalobu zamietol. Z opätovného výsluchu strán sporu zistil, že preukázaný skutkový stav sporný nebol, a nebol sporný ani samotný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy čo do právneho základu v časti týkajúcej sa nezákonnej väzby. Vychádzal aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 177/2005 z 31.05.2007, v zmysle ktorého treba "nárok na náhradu nemajetkovej ujmy posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.". Poukázal na to, že Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že "podstatnou otázkou pre rozhodnutie o uplatnenom nároku bola otázka, či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 zb. možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyvolanej vo sfére osobnostných práv tohto, na kom bola väzba vykonaná. Trestné stíhanie a v rámci neho i prípadný výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy SR obmedziť či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady vadného pozbavenia osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady pozbavenia osobnej slobody (napriek inak zákonnému rozhodnutiu o väzbe) sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti s väzbou. V zmysle článku 5 ods. 1 a 5 Dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo, že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5 Dohovoru. Podľa Judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa pod škodou v zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru rozumie ako škoda materiálna, tak nemateriálna. Ustanovenie § 5 zák. č. 58/1969 Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe. Subjektmi tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a na druhej strane ten, na kom bola väzba vykonaná. Podmienkami tejto zodpovednosti sú rozhodnutie o väzbe, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, na kom bola väzba vykonaná, bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby". Poukázal na to, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa článku 17 Ústavy SR. Pokiaľ ide o väzbu, treba dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, a teda vždy by mali byť využité opatrenia (predovšetkým vtedy, ak išlo o doposiaľ bezúhonného obvineného), ktoré budú najlepšie viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia. Skonštatoval, že spornou ostala výška žalobcom uplatneného nároku, keď žalobca žiadal priznať v súvislosti s výkonom väzby nemajetkovú ujmu 82.984,80 eur. Žalovaný namietal neprimeranosť žalobcom uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy, keď poukázal na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo 37/2012, ktoré odkazuje na rozhodnutie ESĽP vo veci G. proti SR, keď ESĽP priznal sťažovateľovi odškodné za väzbu v trvaní 6 mesiacov nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur. Vyhodnotil, že s poukazom na ust. § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. v spojení s čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zrejmé, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou, ktorá trvala celkom 87 dní. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania túto sumu ustálil vo výške 5.000 eur, a to orientačne aj s odkazom na výšku odškodnenia upravenú v zákone č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keď podľa § 6 celková suma

odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Výška minimálnej mzdy v roku 2003, počas ktorého bola na žalobcovi nezákonná väzba vykonaná, bola vo výške 201,82 eur a 50-násobok tejto sumy činí sumu 10.091 eur. Mal za preukázané, že žalobca bol vo väzbe v období od 02.07.2003 do 26.09.2003, pričom trestné stíhanie skončilo jeho zastavením, pretože skutok nespáchal obvinený žalobca. Sumu nemajetkového odškodnenia vo výške 5.000 eur v súvislosti s nezákonnou väzbou považoval za primeranú so zohľadnením okolností, za ktorých bol žalobca vzatý do väzby. Mal preukázané, že tým, že žalobca bol vzatý do väzby, bolo zasiahnuté do jeho osobnej slobody a výkon väzby vyvolal ďalšie dopady na jeho osobnostný život, keď bol takmer tri mesiace odlúčený od najbližšej rodiny, a ako bezúhonný sa musel naučiť existovať vo frustrujúcom prostredí väzobnej cely, čo bezpochyby bol značným tlakom na jeho psychiku. Vo zvyšnej časti žalobu o nemajetkovú ujmu titulom náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe zamietol, považujúc ju za nadhodnotenú, keď v konaní nevyšli najavo také skutočnosti resp. negatívne dopady väzby takej intenzity, ktoré by žalovaný nárok odôvodňovali v plnej výške.

10. Žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 82.984,80 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní zamietol s poukazom na ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 9 ods. 1 a § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., keď dospel k záveru, že žalobca splnenie podmienok na priznanie tejto ujmy s odkazom na zákon č. 58/1969 Zb. a znenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinného ku dňu právoplatného skončenia trestného stíhania nepreukázal. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č.k. II ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013, z obsahu ktorého vyplýva, že "skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu vyhovené, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych nepotvrdila.". Konštatoval, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a nesprávny úradný postup spočívajúci najmä v dĺžke trvania trestného konania (v štádiu prípravného konania trvalo trestné konanie 5 rokov) nemal preukázateľne negatívny vplyv na doterajší súkromný život žalobcu a jeho spoločenské uplatnenie. Tvrdenie o negatívnych dôsledkoch trestného konania na jeho zdravotný stav žalobca nepreukázal, a nepreukázal ani svoje tvrdenie o nemožnosti zamestnať sa v období trvania trestného konania, keďže ako už bolo uvedené vyššie, počas vedenia trestného stíhania sa zamestnal. Články v denníkoch, na obsah ktorých žalobca poukazoval v žalobe, hovoria len všeobecne o udalosti na hraničnom prechode Š. - W., o obvinení 20 osôb, väzobnom stíhaní 14-tich z nich, meno žalobcu a dokonca ani jeho iniciály neboli v žiadnom z označených článkoch uvedené. Osobu žalobcu preto nebolo možné v označených článkoch identifikovať. Dospel k záveru, že obsah týchto článkov nebol spôsobilý zasiahnuť do osobnostnej sféry žalobcu takým spôsobom, z ktorého by sa dal vyvodiť nárok na nemajetkovú satisfakciu. V tejto súvislosti uviedol, že za prípadný zásah do osobnostných práv žalobcu médiami žalovaný nezodpovedá.

11. Nárok na náhradu trov konania stranám nepriznal z dôvodu, že žalobca mal v konaní úspech len nepatrný a žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil, nakoľko mu trovy konaní v súvislosti s prejednávanou vecou nevznikli.

12. Proti tomuto rozsudku v rozsahu prvej vety výroku I, ktorým mu súd prvej inštancie uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 1.039,48 eur a v rozsahu prvej vety výroku II, ktorým ho zaviazal uhradiť žalobcovi 5.000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, podal žalovaný včas odvolanie a žiadal v týchto napadnutých častiach rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť. Vo vzťahu k náhrade straty na zárobku nesúhlasil s jej priznaním za obdobie od 01.08.2003 do 26.09.2003, teda za obdobie väzby žalobcu, keď zdôraznil, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený personálnym rozkazom ministra vnútra č. 298 zo dňa 08.08.2003, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 11.08.2003, a to z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a hrubého porušenia služobnej disciplíny, a teda jeho služobný pomer zanikol dňom 11.08.2003, a preto prestal mať nárok na vyplácanie služobného príjmu. Z uvedeného vyvodil, že strata na zárobku žalobcu je v priamej príčinnej súvislosti s personálnym rozkazom Ministra vnútra SR bez ohľadu na uznesenie o

vzatí žalobcu do väzby. V tejto súvislosti poukázal na rovnaký právny názor vyjadrený Ústavným súdom SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/2014, podľa ktorého „v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru môžu byť napriek tomu splnené. V rámci personálneho konania sa konanie príslušníka Policajného zboru neposudzuje z hľadiska vykazovania znakov trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou. Nie každé porušenie zákona musí byť trestným činom alebo priestupkom...právny záver obsiahnutý v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu o existencii príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorej náhradu si žalobca uplatňoval v napadnutom konaní v súvislosti so svojím prepustením zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, a obvinením, ktoré mu bolo vznesené v jeho trestnej veci, je nielen v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, ale zároveň ho možno považovať za arbitrárny a z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.“. Zdôraznil, že už počas konania pred súdom prvej inštancie na predmetný nález Ústavného súdu SR poukazoval. Zotrval na názore, že strata príjmu žalobcu nastala dôsledkom jeho prepustenia zo služobného pomeru, a nie v dôsledku rozhodnutia o jeho vzatí do väzby. Mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a ak ustálil existenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o vzatí žalobcu do väzby a stratou na zárobku, dospel zároveň k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietal tiež rozpor v odôvodnení napadnutého rozsudku v tejto časti, keď súd prvej inštancie sa na jednej strane s predmetným nálezom Ústavného súdu SR stotožnil, a na strane druhej vyjadril, že je daná príčinná súvislosť medzi stratou žalobcu na zárobku a rozhodnutím o väzbe, pričom následne aj s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR konštatoval, že príčinou straty žalobcu na zárobku je personálny rozkaz Ministra vnútra SR a nie rozhodnutie vydané v rámci trestného konania. Zastával názor, že ak by bol súd prvej inštancie skutočne vychádzal z argumentácie Ústavného súdu SR, musel by dospieť k záveru, že záver o možnosti priznať náhradu straty na zárobku z dôvodu rozhodnutia o vzatí do väzby, ak v tomto čase bol so žalobcom skončený služobný pomer personálnym rozkazom, je neudržateľný a neakceptovateľný. Rozhodnutie súdu v tejto časti považoval za nekonzistentné, nepreskúmateľné a vnútorne rozporné. Podrobne sa zaoberal príčinnou súvislosťou medzi protiprávnym konaním a škodou, pričom mal za to, že podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o väzbe a stratou na zárobku nie je splnená, nakoľko bolo skutkovo ustálené, že žalobcova strata príjmu bola spôsobená jeho prepustením zo služobného pomeru personálnym rozkazom. Vo vzťahu k obdobiu od 01.08.2003 do 11.08.2003, kedy bol žalobcovi doručený personálny rozkaz, argumentoval, že za uvedené obdobie žalobcovi mal byť vyplatený služobný plat, na ktorý mal nárok voči svojmu služobnému úradu, a ak mu vyplatený nebol, nemôže sa v tomto konaní domáhať od štátu náhrady straty na zárobku v režime zákona č. 58/1969 Zb.. Nesúhlasil ani s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur titulom uznesenia o vzatí žalobcu do väzby. Ak súd prvej inštancie výšku náhrady nemajetkovej ujmy ustálil orientačne aj s poukazom na zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi a poukázal na to, že výška minimálnej mzdy v roku 2003, počas ktorého bol žalobca vo väzbe, bola 201,82 eur a 50-násobok činí 10.091 eur, vytkol mu, že správne mal určiť výšku minimálnej mzdy podľa nar. vl. č. 514/2002 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy, a v zmysle ktorého je táto v sume 184,89 eur, a teda jej 50-násobok predstavuje 9.244,50 eur a nie 10.091 eur. Mal tiež za to, že vzhľadom na dobu trvania väzby žalobcu 2 mesiace a 24 dní, je priznaná suma 5.000 eur neprimerane vysoká. Uviedol tiež, že súd prvej inštancie síce zobral do úvahy jeho poukaz na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 37/2012, ktoré odkazuje na rozhodnutie ESĽP vo veci G. proti Slovenskej republike, v ktorom ESĽP priznal sťažovateľovi odškodné za väzbu v trvaní 6 mesiacov, avšak nesprávne uviedol, že sťažovateľovi bola priznaná suma 10.000 eur, hoci bol odškodnený sumou 8.000 eur. Domnieval sa tiež, že súd prvej inštancie dospel k náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur tak, že žalobcovi priznal vzhľadom na čas strávený vo väzbe cca polovicu zo sumy 10.000 eur, priznanej sťažovateľovi zo strany ESĽP. Zotrval na neprimeranosti náhrady nemajetkovej ujmy za 87 dní strávených vo väzbe. Poukázal na to, že za účelom preukázania existencie nemajetkovej ujmy bol v konaní vykonaný len výsluch žalobcu a jeho manželky, pričom zastával názor, že týmito dôkazmi nebol jednoznačne preukázaný vznik nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie tiež nevysvetlil, čo považuje za „ďalšie dopady na žalobcov osobnostný život“. Zdôraznil, že strany sporu sú povinné uniesť svoju dôkaznú povinnosť a s poukazom na rozhodnutia rôznych súdov mal za to, že je práve povinnosťou žalobcu uniesť dôkazné bremeno a spoľahlivo preukázať vznik konkrétnej nemajetkovej ujmy v priamej príčinnej súvislosti s namietaným rozhodnutím ako aj jej výšku. Podľa jeho názoru súd v napadnutom rozsudku nevysvetlil akým spôsobom hodnotil dôkazy, hoci jeho povinnosťou uviesť dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie. V tejto súvislosti namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku

skutočnostiam, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal pri priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur, a teda jeho nepreskúmateľnosť, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Pre prípad, ak ho odvolací súd zaviaže na náhradu akejkoľvek sumy, žiadal určiť na plnenie 30-dňovú paričnú lehotu, čo odôvodnil administratívno-časovou náročnosťou úhrady danou oneskorením pri zisťovaní a vyznačovaní právoplatnosti súdnych rozhodnutí, potrebou schvaľovacieho procesu úhrady za účelom vykonania základnej finančnej kontroly a časovým obdobím potrebným na samotnú realizáciu úhrady.

13. Odvolanie proti predmetnému rozsudku podal včas aj žalobca, a to proti výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku zamietol žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím o väzbe, proti výroku, ktorým zamietol návrh na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom a proti výroku o trovách konania, a žiadal napadnuté výroky rozsudku zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť a zaviazať žalovaného na náhradu jeho trov konania. Odvolací súd z obsahu odvolania žalobcu ustálil, že odvolanie podal aj voči zamietnutiu časti nároku na náhradu škody, spočívajúcej v strate na zárobku za obdobie od 27.09.2003 do augusta 2004. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Skonštatoval, že mu bola titulom straty na zárobku priznaná suma 1.039,49 eur za obdobie trvania väzby, a vo zvyšku za obdobie od 27.09.2003 do augusta 2004 bol nárok na náhradu ušlého zisku zamietnutý, keď súd prvej inštancie zaujal názor, že neexistencia práce a príjmu po tom, ako bol z väzby prepustený, nie je v príčinnej súvislosti s väzbou, ale v príčinnej súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru, za čo žalovaný nezodpovedá. Súdu prvej inštancie vytkol, že neprihliadol na to, že bol prepustený zo služobného pomeru v dôsledku vznesenia obvinenia, keď z obsahu personálneho rozkazu ministra vnútra SR vyplýva, že porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom z jeho strany malo spočívať v tom istom konaní, ktoré bolo predmetom trestného konania. Strata na zárobku preto u neho nastala v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, čo je zrejmé aj z odôvodnenia personálneho rozkazu ministra vnútra SR, a rozhodnutím vyšetrovateľa o vznesení obvinenia mu vznikla škoda aj v podobe straty na zárobku po jeho prepustení z väzby. Poukázal na to, že mal úmysel a aj vyvíjal snahu sa zamestnať, ale vzhľadom na podmienky v malom meste a jeho trestné stíhanie nebol úspešný.
Ohľadom nepriznania mu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom namietal, že súd prvej inštancie mu tento nárok nepriznal napriek tomu, že odvolací súd mu uložil posúdiť uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pre nesprávny úradný postup podľa ust. § 9 ods. 1, resp. § 17 ods. 2, 3 a 4 zák. č. 514/2003 Z. z. ako zákona lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, a nezameral dokazovanie na posúdenie nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní, hoci mal k dispozícii trestný spis, z ktorého vyplývajú ním tvrdené skutočnosti, a to, že „V danom prípade došlo k prieťahom pri vyšetrovaní, keď spis bol Krajskou prokuratúrou vrátený vyšetrovateľovi 14.06.2005 a odvtedy po dobu dvoch rokov neboli robené žiadne úkony, resp. boli urobené dva výsluchy v máji 2006. Prieťahy vznikli aj na prokuratúre, keď prokuratúra pri vrátení spisu konštatovala, že je potrebné vyžiadať právnu pomoc z V., čo sa však uskutočnilo až v auguste 2006, teda po roku. V júli 2007 bol spis odovzdaný vyšetrovateľom na prokuratúru a prokuratúra o zastavení trestného stíhania rozhodla až v januári 2008. Po celú túto dobu bol žalobca vystavený neistote prebiehajúceho trestného stíhania.“ Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil jeho nárok, keď aplikoval výlučne zákon č. 58/1969 Zb., a tiež porušil jeho právo na spravodlivý proces, keď neposudzoval nečinnosť tak, ako ju on označil.
Vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na nemajetkovú ujmu spôsobenú rozhodnutím o väzbe sa priklonil k skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu v napadnutom rozsudku, a stotožnil sa so záverom, že mu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy patrí. Opätovne poukázal na to, že bol policajtom, že odmalička túžil vykonávať túto profesiu, a že svojmu cieľu stať sa policajtom podriadil svoj život. Až do doby väzby svoju prácu vykonával svedomito, v jeho práci neboli zistené nedostatky, na poradách bol vyhodnocovaný ako jeden z najlepších policajtov. Vo väzbe sa ocitol s ľuďmi, ktorí sa ihneď dozvedeli o jeho profesii, jasne mu dali najavo, že sa k nemu budú správať ako oni uznajú za vhodné, a ponižovali ho. Vo väzbe bol v cele s človekom, ktorý už bol odsúdený za vraždu a bol znova podozrivý zo spáchania vraždy. Uviedol, že nemohol vo väzbe spávať, bál sa o svoj život, pretože ostatní väzni sa mu vyhrážali smrťou. Po návrate z väzby ostal bez práce a bez príjmu, nevedel finančne zabezpečiť svoju rodinu, vzťah staršej dcéry k nemu sa zmenil k horšiemu, bola ovplyvnená názormi spolužiakov, ktorí jej pripomínali, že má otca v base, a celou situáciou bola zmätená. Vo väzbe sa teda ocitol policajt, ktorý

mal dohliadať nad dodržiavaním zákonov, pričom mu bolo kladené za vinu porušenie zákona. Uviedol, že sa nevie doposiaľ s väzbou vysporiadať, nevie sa sústrediť a často sa vracia k tejto udalosti. Jeho rodinný život sa zmenil, keď v dobe pred väzbou bol jeho život šťastnejší. Práve s ohľadom na zistenia súdu prvej inštancie o ujme spôsobenej mu väzbou, považoval priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy za neprimeranú, keď poukázal aj na to, že v pôvodnom rozsudku mu súd prvej inštancie priznal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 8.564,03 eur za obdobie trvania väzby, a že v napadnutom rozsudku nezdôvodnil prečo pôvodne priznanú sumu znížil, keď dôkazná situácia sa nezmenila v jeho neprospech.

14. Vyjadrenia k odvolaniam neboli podané.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379 a § 380 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a že odvolanie žalovaného je dôvodné z časti. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 224,84 eur a v časti, ktorou bola žaloba vo zvyšku nároku na náhradu straty na zárobku zamietnutá, potvrdil. V časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 814,65 eur napadnutý rozsudok zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Vo všetkých ostatných výrokoch napadnutý rozsudok potvrdil.

16. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.
Podľa ust. § 1 ods. 1 a 2 zák. č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
Podľa ust. § 2 zák. č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím v tomto konaní.
Podľa ust. § 3 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.
Podľa ust. § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené, alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.
Podľa ust. § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov.
Podľa ust. § 10 zák. č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.
Podľa ust. § 20 zák. č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.
Podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.
Podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.
Podľa čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:
a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú
d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.
Každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.
Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
Podľa ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.
Podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

17. Odvolací súd opätovne, ako už aj v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, vyhodnotil za nesporné skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, a to, že dňa 01.07.2003 bolo žalobcovi uznesením ČVS: K.-XX/OVVK-XXXX-B. vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa ust. § 160a ods. 1 a 2, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák.. Dňa 05.07.2003 rozhodol Okresný súd Nitra o vzatí žalobcu (a aj ďalších spoluobvinených) do väzby od 02.07.2003 uznesením sp. zn. 2Tpr 68/03 podľa ust. § 67 ods. 1 písm. b) Tr. por. pre obavu, že obvinený, ako jeden zo spolupáchateľov trestnej veci, za stavu, že všetci spáchanie skutkov popierajú, by mohol vplývať na doposiaľ nevypočutých obvinených, osoby doposiaľ neobvinené, ako aj na svedkov, a tak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Z väzby bol prepustený na slobodu dňa 26.09.2003, po podaní sťažnosti, na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Tpo 38/03 zo dňa 25.09.2003, ktorý nezistil žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala väzbu žalobcu. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uznesením zo dňa 18.01.2008 č.k. VII Gv 117/04-114 zastavil trestné stíhanie voči žalobcovi a aj iným obvineným podľa ust. § 215 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení. Rovnako nebolo sporné, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený personálnym rozkazom Ministra vnútra SR zo dňa 08.08.2003, ktorý mu bol doručený dňa 11.08.2003, a to z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a hrubého porušenia služobnej disciplíny. V konaní bolo tiež preukázané, že žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku, a že žalovaný žalobcu neodškodnil. Ako správne uviedol už súd prvej inštancie, zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi podľa zákona č. 58/1969 Zb. resp. č. 514/2003 Z.z. je objektívna za súčasného splnenia podmienok, ktorých splnenie bol žalobca povinný v konaní preukázať, a to existenciu škody resp. nemajetkovej ujmy, nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu, a príčinnú súvislosť medzi škodou alebo nemajetkovou ujmou a nezákonným rozhodnutím alebo neprávnym úradným postupom.

18. Zo žaloby a z predloženého spisu vyplýva, že žalobca sa od žalovaného domáha v prvom rade náhrady škody, spočívajúcej v strate na zárobku, o ktorý prišiel počas obdobia stráveného vo väzbe a následne po prepustení z väzby, konkrétne za obdobie od augusta 2003 do augusta 2004 vo výške 6.762,23 eur. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu straty na zárobku v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o jeho vzatí do väzby, v súlade s § 5 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb., keďže vo väzbe bol v čase od 02.07.2003 do 26.09.2003. Ustálil (po presne špecifikovaných výpočtoch vychádzajúc z priemernej mesačnej mzdy žalobcu po odpočítaní výsluhového dôchodku, pričom tieto výpočty neboli ani žalovaným v odvolaní namietané), že výška náhrady škody pozostávajúca zo straty na zárobku za uplatnené obdobie trvania väzby od 01.08.2003 do 26.09.2003 predstavuje sumu 1.039,49 eur, ktorú žalobcovi priznal, nakoľko majetok žalobcu sa v tomto období nezväčšil, pretože počas trvania väzby nemohol pracovať a poberať za prácu mzdu. Vo zvyšku žalobu zamietol, keď s poukazom na nález Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 296/2014-33 zo dňa 06.05.2015, z obsahu ktorého vyplýva, že nie je v príčinnej súvislosti prepustenie príslušníka Policajného zboru SR zo služobného pomeru a vznesením obvinenia v trestnej veci, a s poukazom na skutočnosť, že žalobca si napriek tomu, že bol stále trestne stíhaný, prácu v auguste 2004 našiel, dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že trestné stíhanie bolo dôvodom toho, že bol v dobe po prepustení z väzby do augusta roku 2004 nezamestnaným. Vyhodnotil, že neexistencia zamestnania a následne príjmu žalobcu po tom, ako bol z väzby prepustený, nie je v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania, ale v príčinnej súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru, za čo žalovaný nezodpovedá. Žalobu žalobcu o náhradu škody, spočívajúcej v strate na zárobku od 26.09.2003, teda od jeho prepustenia z väzby do augusta 2004, zamietol, keď vyhodnotil, že žalobca nepreukázal, že ho zamestnávatelia odmietli zamestnať z dôvodu, že je trestne stíhaný, keď nepredložil žiadny dôkaz o tom, že ho potencionálni zamestnávatelia odmietli zamestnať práve z tohto dôvodu.

19. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so zamietnutím časti jeho nároku na náhradu škody, spočívajúcej v strate na zárobku za obdobie od 27.09.2003 do augusta 2004 (kedy sa zamestnal). Odvolací súd, ktorý bol odvolaním žalobcu viazaný, sa s jeho argumentáciou nestotožnil a rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žaloba vo zvyšku nároku na náhradu straty na zárobku (teda za žalované obdobie od 26.09.2003 do augusta 2004) zamietnutá, ako vecne správny potvrdil. Dospel totiž k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že počas trvania väzby žalobcu s ním Minister vnútra SR personálnym rozkazom, doručeným žalobcovi dňa 11.08.2003, skončil služobný pomer, a preto žalobca po prepustení z väzby už nebol v služobnom pomere, keďže jeho služobný pomer policajta sa dňa 11.08.2003 skončil. O zárobok teda neprišiel v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o jeho väzbe alebo v súvislosti s vedením trestného stíhania, ale výlučne v príčinnej súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru, za čo žalovaný nezodpovedá. Po prepustení z väzby do augusta 2004, kedy sa zamestnal, žalobca nepracoval. Bolo potom na ňom, aby svoje tvrdenie, že žalovaný predsa len zodpovedá za jeho stratu príjmu za obdobie od jeho prepustenia z väzby do augusta 2004, aj preukázal. Keďže však žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, že možní zamestnávatelia ho odmietli zamestnať práve z dôvodu, že je trestne stíhaný, neprodukoval (len tvrdil), je namieste prijať záver, že na svoje tvrdenia neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou škodou vo forme straty na zárobku za obdobie od jeho prepustenia z väzby do augusta 2004 a nezákonnými rozhodnutiami o jeho trestnom stíhaní a vzatí do väzby. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že dôkazné bremeno preukázať ním tvrdenú skutočnosť spočíva na žalobcovi, ktorý však, ako odvolací súd zistil z predloženého spisu, napriek tvrdeniu, že si kvôli tomu, že bol trestne stíhaný, nemohol nájsť prácu, neuviedol ani, v akých spoločnostiach sa bezúspešne uchádzal o zamestnanie, a nenavrhol žiadne dokazovanie za účelom preukázania, že dôvodom jeho neprijatia do zamestnania bolo jeho trestné stíhanie. Napokon tento záver prezentoval odvolací súd už predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, a doposiaľ na ňom trvá. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žaloba žalobcu vo zvyšku nároku na náhradu straty na zárobku (teda za žalované obdobie od 26.09.2003 do augusta 2004) zamietnutá, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

20. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil aj v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 224,84 eur (za obdobie od 01.08.2003 do 11.08.2003). V časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 814,65 eur (za obdobie od 12.08.2003 do 26.09.2003) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi za uplatnené obdobie trvania väzby od 01.08.2003 do 26.09.2003 titulom straty na zárobku 1.039,49 eur (výpočet straty na zárobku súd prvej inštancie odôvodnil v napadnutom

rozsudku a tento nebol žalovaným v odvolaní namietaný, preto z neho odvolací súd vychádzal). Žalovaný v odvolaní s poukazom na to, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený personálnym rozkazom Ministra vnútra SR, doručeným žalobcovi dňa 11.08.2003, čím jeho služobný pomer dňom 11.08.2003 zanikol, a preto prestal mať nárok na vyplácanie služobného príjmu, namietal, že strata na zárobku žalobcu je v priamej príčinnej súvislosti s uvedeným personálnym rozkazom, a nie s rozhodnutím o vzatí žalobcu do väzby, keď poukázal na rovnaký právny názor Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/2014 zo dňa 06.05.2015, na ktorý poukazoval už konaní pred súdom prvej inštancie.

21. Z predmetného nálezu Ústavného súdu SR odvolací súd zistil, že Ústavný súd SR zaujal právny názor, že „v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru môžu byť napriek tomu splnené. V rámci personálneho konania sa konanie príslušníka Policajného zboru neposudzuje z hľadiska vykazovania znakov trestného činu, ale ako konanie v rozpore so služobnou prísahou. Nie každé porušenie zákona musí byť trestným činom alebo priestupkom...právny záver obsiahnutý v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu o existencii príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorej náhradu si žalobca uplatňoval v napadnutom konaní v súvislosti so svojím prepustením zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, a obvinením, ktoré mu bolo vznesené v jeho trestnej veci, je nielen v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, ale zároveň ho možno považovať za arbitrárny a z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.“. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že uvedený právny názor Ústavného súdu SR ako najvyššej súdnej autority je v súčasnosti jednoznačný, opakovaný a nemenný, a pre odvolací súd je aj záväzný. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 29.10.2014 (stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v čase väzby je príčinná súvislosť medzi stratou na zárobku a väzbou daná), ktorý odvolací súd zaujal na základe právneho názoru Najvyššieho súdu SR, vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 7MCdo 27/2012 <http://merit.slv.cz/7MCdo27/2012> zo dňa 19.02.2014, s ktorým sa stotožnil. Odvolací súd nemohol mať v čase vydania zrušujúceho uznesenia vedomosť o tom, že Ústavný súd SR následne v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/2014 zo dňa 06.05.2015, ktorý prijal práve v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7MCdo 27/2012 <http://merit.slv.cz/7MCdo27/2012> zo dňa 19.02.2014, zaujme opačné (vyššie uvedené) stanovisko. Na svojich právnych záveroch v obdobných veciach Ústavný súd SR zotrval a vyjadroval ich opätovne (napr. v rozhodnutí č.k. III. ÚS 754/2016-42 zo dňa 24.01.2017, ktoré je odvolaciemu súdu známe práve z jeho činnosti). Z rozhodnutia č.k. III. ÚS 754/2016-42 zo dňa 24.01.2017 vyplýva, že Ústavný súd SR zrušil rozhodnutie tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 4Co 106/2013-178 zo dňa 09.04.2014 (Najvyšší súd SR uznesením č.k. 1Cdo 298/2014 zo dňa 24.05.2016 dovolanie žalovaného v obdobnej veci odmietol) z dôvodu, že „iba fakt, že skutok nie je trestným činom, ešte bez ďalšieho nemôže viesť k záveru, že rovnaký skutok nemôže byť kvalifikovaný ako disciplinárne previnenie spočívajúce v porušení služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pričom ide o konanie, za ktoré možno príslušníka Policajného zboru prepustiť zo služobného pomeru. Tento záver odôvodnil nevyhnutnosťou rozlišovať medzi rozhodnutím o začatí trestného stíhania a personálnym rozkazom o prepustení zo štátnej služby, keďže v prípade prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru môžu byť napriek tomu splnené. Pokiaľ je potom právomoc preskúmať zákonnosť personálneho rozkazu o prepustení príslušníka PZ zverená do právomoci všeobecných súdov v rámci správneho súdnictva a toto preskúmanie nevedie k zrušeniu personálneho rozkazu, nie je rozhodujúce, že skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný, bol vymedzený rovnako ak skutok, pre ktorý bolo voči žalobcovi vedené personálne konanie a výsledkom ktorého bolo jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ personálnym rozkazom.“ S poukazom na nález sp. zn. IV. ÚS 296/2014 zo dňa 06.05.2015 Ústavný súd SR tiež uviedol, že „nenachádza dôvod na vyššie uvedenom skoršom právnom závere niečo meniť a mal za to, že záver Krajského súdu v Bratislave o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi začatím trestného stíhania žalobcu a zmenšením jeho majetku nevyplatením straty na zárobku nemôže obstáť. Krajskému súdu vytkol, že v odôvodnení uvedeného rozhodnutia neobjasnil, z akých dôvodov nerešpektoval ustálenú judikatúru všeobecných súdov a ústavného súdu v porovnateľných veciach. Konštatoval, že právny záver obsiahnutý v napadnutom rozsudku Krajského súdu v Bratislave je v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR a s rozhodnutím Ústavného súdu SR

v obdobnej veci a zároveň ho možno považovať za arbitrárny a z ústavného hľadiska neakceptovateľný a neudržateľný.“

22. Odvolací súd konštatuje, že bol právnym názorom Ústavného súdu SR vyjadreným v obdobných veciach viazaný a bol povinný ho rešpektovať. V posudzovanej veci nebolo sporné, že žalobca bol vo väzbe od 02.07.2003 do 26.09.2003, a že si uplatnil okrem iného nárok na náhradu škody, spočívajúcej strate na zárobku od 01.08.2003 do 26.09.2003 (vo vzťahu k nároku po prepustení žalobcu z väzby pozri vyššie). Taktiež nebolo sporné, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený personálnym rozkazom Ministra vnútra SR zo dňa 08.08.2003, doručeným mu dňa 11.08.2003. Podľa odvolaním nenapadnutých výpočtov súdu prvej inštancie, výška náhrady škody pozostávajúca zo straty na zárobku za uplatnené obdobie trvania väzby od 01.08.2003 do 26.09.2003 predstavuje sumu 1.039,49 eur. Odvolací súd vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, dospel v súlade s vyššie uvedeným právnym názorom Ústavného súdu SR k záveru, že záver súdu prvej inštancie, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku za obdobie väzby od 12.08.2003 do 26.09.2003 sumu 814,65 eur (vypočítanú zo súdom prvej inštancie priznanej sumy za jednotlivé dni väzby), nemôže obstáť, pretože žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi ním uplatnenou stratou na zárobku, teda jeho škodou a (nezákonným) rozhodnutím o jeho trestnom stíhaní resp. rozhodnutím o jeho vzatí do väzby.

23. Kauzálny nexus je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou vzniku škody a vznik škody a aj jej rozsah následkom príčiny. Príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúcou je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Základom je úvaha súdu (test conditio sine qua non), či by následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by nebola daná. Nezákonné rozhodnutie štátu, resp. orgánu verejnej moci môže mať za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takej škode, ktorá bola priama a nesprostredkovane spôsobená práve a iba týmto rozhodnutím. Príčina musí priamo bezprostredne predchádzať následku a vyvolávať ho. Uvedené konštatoval Ústavný súd SR aj vo svojom skoršom náleze sp. zn. I.ÚS 177/08. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky možno ďalej konštatovať, že nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci môže byť dokonca aj významným článkom reťazca príčin a následkov, ale samotná táto skutočnosť ešte neznamená bez ďalšieho aj danosť príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a škodou. Štát teda automaticky nezodpovedá za každú ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére určitej fyzickej osoby alebo právnickej osoby po vydaní nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci, keď je to práve žalobca, ktorý musí v konaní preukázať existenciu podmienok zodpovednosti žalovaného za škodu, vrátane príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že so žalobcom bol personálnym rozkazom Ministra vnútra SR zo dňa 08.08.2003, doručeným mu dňa 11.08.2003, skončený služobný pomer, a teda na mzdu resp. zárobok nemal od 12.08.2003 nárok, keďže nebol v služobnom pomere. S poukazom na vyššie uvedený právny názor Ústavného súdu SR, dospel odvolací súd k záveru, že je nevyhnutné rozlišovať medzi rozhodnutím o začatí trestného stíhania a personálnym rozkazom o prepustení zo štátnej služby, keďže v prípade prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru môžu byť napriek tomu splnené. Ústavný súd v skutkovo obdobnej veci vo vyššie citovanom náleze sp. zn. IV. Ús 296/2014 zo dňa 06.05.2015 tiež vyslovil, že v prípade, ak v rámci preskúmavania personálneho rozkazu ministra vnútra SR v správnom konaní nedôjde k jeho zrušeniu, nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi personálnym rozkazom a škodou. Nemožno totiž konštatovať naplnenie základného atribútu pre priznanie nároku na náhradu škody žalobcu spočívajúcej v strate na zárobku pre absenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti medzi uznesením o trestnom stíhaní žalobcu (resp. uznesením o vzatí žalobcu do väzby) a touto škodou žalobcu. V posudzovanej veci žalobca netvrdil a teda ani nepreukázal, že by predmetný personálny rozkaz bol ako nezávislé rozhodnutie pre nezákonnosť zrušený. Odvolací súd nemal žiaden skutkový a ani právny dôvod sa od už takto ustálenej judikatúry všeobecných súdov a najmä Ústavného súdu SR odkloniť. Dospel potom k záveru, že strata na zárobku žalobcu vo výške 814,65 eur za obdobie jeho väzby od 12.08.2003 do 26.09.2003 je v priamej príčinnej súvislosti s uvedeným personálnym rozkazom, a nie s rozhodnutím o vzatí žalobcu do väzby resp. s rozhodnutím o jeho trestnom stíhaní. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok

súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 814,65 eur podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

24. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 224,84 eur (za obdobie väzby žalobcu od 01.08.2003 do 11.08.2003, keď odvolací súd vychádzal z odvolaním nenapadnutých výpočtov náhrady straty na zárobku za jednotlivé dni väzby súdom prvej inštancie) podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, keď sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný za stratu na zárobku žalobcu v tomto období zodpovedá. Je totiž nepochybné, že žalobca bol v tomto období v nezákonnej väzbe (rozhodnutie o jeho vzatí do väzby, okamžite vykonateľné, bolo na základe sťažnosti žalobcu odvolacím súdom zrušené a žalobca bol z väzby prepustený a trestné stíhanie žalobcu bolo následne zastavené), pričom počas trvania väzby nemohol pracovať a teda ani poberať za prácu mzdu. Mal za preukázané, že v prípade, ak by žalobca (ktorý bol v služobnom pomere) nebol vzatý do väzby, by sa jeho majetok rozmnožil o mzdu za obdobie od 01.08.2003 do 11.08.2003, a že o túto mzdu prišiel práve v bezprostrednej príčinnej súvislosti s nezákonnou väzbou. Strata na zárobku žalobcu je preto v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o jeho vzatí do väzby. Na uvedenom závere nemohli nič zmeniť ani odvolacie námietky žalovaného, ktorý bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia svojho názoru tvrdil, že za obdobie väzby od 01.08.2003 do 11.08.2003 mal byť žalobcovi vyplatený služobný plat jeho služobným úradom, a ak mu vyplatený nebol, nemôže sa v tomto konaní domáhať od štátu náhrady straty na zárobku podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Odvolací súd sa s jeho argumentáciou nestotožnil a zdôrazňuje, že práve skutočnosť, že bol žalovaný v tomto období vo väzbe, zapríčinila, že nemohol pracovať, a preto mu za nevykonanú prácu ani nemohol byť vyplatený služobný plat, a o tento prišiel. Keďže táto situácia nastala práve a bezprostredne z dôvodu nezákonného rozhodnutia o vzatí žalobcu do väzby, za stratu na zárobku žalobcu zodpovedá žalovaný.

25. Vo všetkých ostatných výrokoch odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. S poukazom na toto zákonné ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi odvolaním žalobcu a žalovaného napadnutej časti rozsudku, ktorou súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe sumu 5.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe zamietol, žalobu žalobcu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy 82.984,80 eur spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci zamietol, a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správne právne závery, a svoje rozhodnutie v tejto časti aj náležite a v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, pričom svoje závery, ktoré viedli k čiastočnému vyhoveniu žalobe žalobcu ako aj k jej čiastočnému zamietnutiu, riadne zdôvodnil. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie v tejto časti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalobcu a žalovaného a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a v súlade s ust. § 387 C.s.p. v tejto časti uvádza nasledovné.

26. Z predloženého spisu vyplýva, že žalobca sa od žalovaného po úprave žaloby domáhal nemajetkovej ujmy v sume 82.984,80 eur titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie 5.000 eur žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 02.07.2003 do 26.09.2003, a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol, keď prijal závery uvedené vyššie, teda zjednodušene povedané vyhodnotil, že náhrada nemajetkovej ujmy 5.000 eur žalobcovi za nezákonnú väzbu je primeraná a vo zvyšku považoval žalovanú sumu nemajetkovej ujmy za nadhodnotenú, preto žalobu nad rámec priznanej sumy 5.000 eur

zamietol. S týmto rozhodnutím vo vyhovujúcej časti nesúhlasil žalovaný, ktorý v odvolaní namietal len výšku prisúdenej náhrady nemajetkovej ujmy, jej neprimeranosť a tiež jej nedostatočné odôvodnenie. Rovnako nesúhlasil žalobca, ktorý podal odvolanie do zamietajúcej časti, keď zopakoval svoje tvrdenia z konania pred súdom prvej inštancie s tým, že priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval za „neprimeranú“.

27. Odvolací súd sa s odvolaním žalovaného stotožnil, keď dospel k záveru, že žalobcovi prisúdená suma 5.000 eur za nezákonnú väzbu je primeraná, má oporu vo vykonanom dokazovaní a závery súdu prvej inštancie, ktorý výšku náhrady nemajetkovej ujmy stanovil na základe vlastnej úvahy, sú dostatočne, logicky a zrozumiteľne odôvodnené. Po zohľadnení povahy trestnej veci (trestné stíhanie práve policajta za pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spolupáchateľstvom a trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktoré bolo následne zastavené z dôvodu, že žalobca skutok nespáchal), dĺžky väzby 2 mesiace a 24 dní, preukázaných dopadov väzby do osobnostnej sféry žalobcu (pozri vyššie výpoveď žalobcu, keď neexistujú žiadne racionálne dôvody, pre ktoré by súd jeho výpoveď ako autentickú a dôveryhodnú neprijal) a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo (v čase prázdnin a plánovanej dovolenky s deťmi, počas služobného pomeru policajta bol žalobca náhle vo väzbe spolu s podozrivými z trestných činov, v cele bol s v minulosti odsúdeným vrahom, bol v strachu o svoj život a zdravie, nedokázal jesť, ako nevinný psychicky trpel a nevedel situáciu spracovať), považoval odvolací súd priznanú náhradu nemajetkovej ujmy nielen za primeranú, ale aj za zodpovedajúcu všeobecnej predstave o spravodlivosti a slušnosti. Skutočnosť, že nezákonná väzba je nielen mimoriadne vážnym zásahom do práva na osobnú slobodu jednotlivca, ale že vážne zasahuje do jeho súkromného, rodinného, pracovného, sociálneho a osobného života, do jeho občianskej cti a dobrej povesti, je nespochybniteľná a nie je potrebné ju preukazovať, keďže už samotné držanie vo väzbe má negatívne dopady na slobodu pohybu, na právo na súkromie a znemožňuje právo na rodinný život, pričom výkon väzby sám osebe spôsobuje ujmu na základných právach, slobodách a dôstojnosti dotknutej osoby, spôsobuje útrapy, stres, neistotu, úzkostlivé stavy a podobne. Ak súd prvej inštancie úvahou určil za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu sumu 5.000 eur, odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožnil, keď nenašiel dôvod, pre ktorý by mal byť žalobca odškodnený nižšou, ale ani vyššou sumou.

28. Ak žalovaný v odvolaní tvrdil, že vzhľadom na dobu trvania väzby žalobcu dva mesiace a 24 dní, je priznaná suma 5.000 eur neprimerane vysoká, a v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie ESĽP vo veci G. proti Slovenskej republike, ktorým ESĽP priznal sťažovateľovi ako odškodné za väzbu v trvaní 6 mesiacov sumu 8.000 eur, s tým, že súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že sťažovateľovi bola priznaná suma 10.000 eur, odvolací súd uvádza, že i keď súd prvej inštancie uviedol nesprávne sumu odškodnenia pána G., priznanú mu zo strany ESĽP, je argumentácia žalovaného nenáležitá, keďže vzhľadom argumentáciu konkrétnym rozhodnutím ESĽP musí mať žalovaný predsa vedomosť o tom, že ESĽP rozhodol v posudzovanej veci o odškodnení pána G. „len“ sumou 8.000 eur po tom, čo zobral do úvahy skutočnosť, že pán G. sa v konaní pred Ústavným súdom SR už domohol čiastočného odškodnenia, a to vo výške 70.000,- Sk (2.323,57 eur), z čoho je zrejmé, že sa v súhrne domohol odškodnenia vo výške 10.323,57 eur. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že ak súd prvej inštancie výšku náhrady nemajetkovej ujmy ustálil orientačne aj s poukazom na zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi a uviedol, že výška minimálnej mzdy v roku 2003, počas ktorého bol žalobca vo väzbe, bola 201,82 eur a 50-násobok činí 10.091 eur, neuviedol správne výšku minimálnej mzdy, ktorú mal určiť podľa nar. vl. č. 514/2002 Z.z., v zmysle ktorého je táto v sume 184,89 eur, a teda jej 50-násobok predstavuje 9.244,50 eur a nie 10.091 eur. Odvolací súd nepovažoval túto argumentáciu žalovaného za dôvodnú, keď považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že za rok 2003 bola výška minimálnej mzdy stanovená dvakrát, a to jednak nar. vl. č. 400/2003 Z.z. vo výške 201,82 eur (na ktoré poukázal súd prvej inštancie) ako aj nar. vl. č. 514/2002 Z.z. vo výške 184,89 eur (na ktoré poukázal žalovaný). Ak súd prvej inštancie vychádzal z nar. vl. č. 400/2003 Z.z., podľa ktorého bola výška minimálnej mzdy stanovená na 201,82 eur a 50-násobok potom určil sumou 10.091 eur, uvedené nemá v žiadnom prípade za následok úvahu, že by súd prvej inštancie určil odškodnenie žalobcu práve po zohľadnení povahy trestnej veci, dĺžky väzby, preukázaných dopadov väzby do osobnostnej sféry žalobcu a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, vo výške 5.000 eur nesprávne. Ak žalovaný namietal, že len výsluchom žalobcu a jeho manželky nebol jednoznačne preukázaný vznik nemajetkovej ujmy, odvolací súd uvádza, že je zrejmé, že žalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie. Ako už bolo uvedené vyššie, neexistujú žiadne racionálne dôvody, pre ktoré by súd prvej inštancie výpoveď žalobcu (a jeho manželky) ako autentickú a dôveryhodnú neprijal, pričom žalovaný v

odvolaní ani žiadne takéto dôvody netvrdil. Napokon, žalobca nemá inú možnosť preukázať nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím o väzbe, inak, ako svojou výpoveďou a výpoveďou jeho blízkych. V posudzovanej veci žalobca (i jeho manželka) vypovedal o svojej ujme dostatočne vyčerpávajúco na to, aby mohol súd prvej inštancie po vyhodnotení všetkých dôkazov prijať záver, že mu v príčinnej súvislosti s nezákonnou väzbou vznikla nemajetková ujma.

29. Ak žalovaný namietal hodnotenie dôkazov, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy v súlade s ust. § 191 C.s.p. a na základe vyhodnotenia dôkazov prijal tiež správne právne závery. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, avšak hodnotiaca úvaha súdu nemôže byť svojvoľná a musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky z každého dôkazu potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné, či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo 1/2010 zo dňa 28.02.2016). Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil. Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie rozsudku je vo vzťahu k napadnutému vyhovujúcemu ako i zamietajúcemu výroku logické a pochopiteľné i pre laika. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k vyhodnoteniu vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s vyhodnotením vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie stotožnil. V tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán. Konštatuje tiež, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, ako aj okolností rozhodných pre posúdenie dôvodnosti žaloby v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5.000 eur, dospel k správnym skutkovým zisteniam. Tu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97).

30. Ani odvolanie žalobcu proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o nemajetkovej ujme žalobcu v súvislosti s nezákonnou väzbou nevyhodnotil odvolací súd za dôvodné. Súd prvej inštancie totiž zobral do úvahy výsluch žalobcu ako aj jeho manželky, pričom dospel k záveru, že priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi v súvislosti s nezákonnou väzbou vo výške 5.000 eur je dôvodné, a zároveň, že žaloba je vo zvyšku uplatneného nároku nadhodnotená. K tomuto záveru súd prvej inštancie dospel po vyhodnotení, že v konaní nevyšli najavo také skutočnosti resp. negatívne dopady väzby na žalobcu takej intenzity, ktoré by ním žalovaný nárok odôvodňovali v plnej výške. Ak žalobca v odvolaní všeobecne namietal, že jemu priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonnou väzbou nie je primeraná, odvolací súd sa z dôvodu absencie riadnych odvolacích dôvodov a akejkoľvek argumentácie žalobcu v tomto smere nemohol námietkou žalobcu podrobnejšie zaoberať. Žalobca totiž žiadne dôvody, ktorými by argumentoval v prospech ním požadovaného rozhodnutia o priznaní nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonnou väzbou vo výške 82.984,80 eur neuviedol, keď poukazoval len na svoju výpoveď a tvrdenia z konania pred súdom prvej inštancie, ktoré predstavovali základ napadnutého rozsudku. S týmito tvrdeniami žalobcu sa však súd prvej inštancie zaoberal v napadnutom rozsudku, v ktorom dospel k vyššie uvedeným záverom. Ak žalobca namietal hodnotenie dôkazov, platia závery uvedené vyššie, pretože súd prvej inštancie jednoznačne vychádzal z vykonaného dokazovania, na základe ktorého aj prijal svoje závery. Odvolací súd s rozhodnutím súdu prvej inštancie súhlasí. Ak žalobca poukázal na to, že v pôvodnom rozsudku mu súd prvej inštancie

priznal náhradu nemajetkovej ujmy za obdobie trvania väzby v sume 8.564,03 eur, a že v napadnutom rozsudku nezdôvodnil prečo pôvodne priznanú sumu znížil, odvolací súd pripomína, že predmetné pôvodné rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo predsa zrušené odvolacím súdom práve pre nesprávne závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd potom dospel k záveru, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (okrem samotného napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti), ktoré by mali za následok zmenu alebo zrušenie napadnutého zamietajúceho rozhodnutia. Naopak, odvolací súd sa so zamietnutím žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe žalobcu nad rámec priznanej sumy 5.000 eur stotožnil, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

31. Ak žalovaný pre prípad, že ho odvolací súd zaviaže na náhradu akejkoľvek sumy, žiadal určiť na plnenie 30-dňovú paričnú lehotu, odôvodňujúc svoj návrh administratívno-časovou náročnosťou úhrady danou oneskorením pri zisťovaní a vyznačovaní právoplatnosti súdnych rozhodnutí, potrebou schvaľovacieho procesu úhrady za účelom vykonania základnej finančnej kontroly a časovým obdobím potrebným na samotnú realizáciu úhrady, odvolací súd jeho žiadosti nevyhovel. Podľa ust. § 232 ods. 3 C.s.p. je lehota na plnenie tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd síce môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu, avšak dôvody uvedené žalovaným, nevyhodnotil za odôvodňujúce zmenu paričnej lehoty určenej súdom prvej inštancie správne podľa ust. § 232 ods. 3 C.s.p.. Všeobecné poukazovanie žalovaného na vlastné oneskorenie pri zisťovaní a vyznačovaní právoplatnosti súdnych rozhodnutí a z toho vyplývajúcu časovú náročnosť úhrady nepovažoval odvolací súd za odôvodnený prípad pre určenie dlhšej lehoty na plnenie a zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti, keď naviac žalovaný voči určenej lehote na plnenie nepodal riadne odvolanie.

32. Odvolacie námietky žalobcu proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 82.984,80 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné. Ak žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil jeho nárok, keď aplikoval výlučne zákon č. 58/1969 Zb., toto tvrdenie neobstojí, pretože z odôvodnenia rozsudku je nepochybné, že súd prvej inštancie aplikoval ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 9 ods. 1 a § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., a dospel k správnemu záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na priznanie tejto ujmy, keď nepreukázal samotnú nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s dĺžkou trestného konania a prieťahmi v ňom. Záver súdu prvej inštancie, že nesprávny úradný postup spočívajúci najmä v dĺžke trvania trestného konania nemal preukázateľne negatívny vplyv na doterajší súkromný život žalobcu a jeho spoločenské uplatnenie, je správny. Tvrdenie o negatívnych dôsledkoch trestného konania na jeho zdravotný stav žalobca nepreukázal, a nepreukázal ani svoje tvrdenie o nemožnosti zamestnať sa v období trvania trestného konania, keďže ako už bolo uvedené vyššie, počas vedenia trestného stíhania sa zamestnal. Ak žalobca v odvolaní tvrdil, že po celú dobu trvania trestného stíhania a prieťahov v ňom bol vystavený neistote prebiehajúceho trestného stíhania, odvolací súd uvádza, že uvedené neodôvodňuje záver o vzniku nemajetkovej ujmy, ktorú bol žalobca v konaní povinný preukázať, čo sa mu nepodarilo. Keďže vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré bol tento ním uplatnený nárok súdom prvej inštancie zamietnutý, v odvolaní ničím neargumentoval, obmedzí sa odvolací súd na zdôraznenie, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, existencia škody resp. v tomto prípade nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmou žalobcu a nesprávnym úradným postupom. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak nie je možné konštatovať objektívnu zodpovednosť štátu. Keďže už nepreukázanie vzniku nemajetkovej ujmy žalobcom viedlo v tomto prípade k zamietnutiu jeho žaloby v tejto časti, preukazovanie nesprávneho úradného postupu v zmysle odvolacích námietok žalobcu nebolo relevantné a nemalo pre posudzovanú vec význam. Odvolacie námietky potom neboli dôvodné.

33. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 224,84 eur a v časti, ktorou bola žaloba vo zvyšku nároku na náhradu straty na zárobku zamietnutá, potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil. V časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi titulom náhrady straty na zárobku sumu 814,65 eur napadnutý rozsudok podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Vo všetkých ostatných výrokoch napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

34. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 a 2 C.s.p.. Nárok na náhradu trov prvoinštančného konania stranám nepriznal z dôvodu, že žalobca mal v konaní úspech len nepatrný a žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil, nakoľko mu trovy konaní v súvislosti s prejednávanou vecou nevznikli. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní prevažujúci úspech, nepriznal, nakoľko mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).